

geklank niet, Voord. De ouwens „zoo'n se, mevrouw, in, zooals die „UITLEG kon alledaagsch rivieren „linken“. Klinkhaaf mensch stroomen-van-zare. Zie hier levende kerk, de heidenen el geheimzinnig waarzeggers, Mozes' kerk-en-stand) zal en die net zoo n ge desnoods zitten, uit uw id-middel-van-n. Neen, maar Ont-rukking, ikbreuk. Een bodem, waar-at, kan gaan f.....

ik. taat te praten KEN ONDER de geest van derworpen is; in profeet van der zijn zelf-gebed er met den-loop-gaat, neer aan hem n STICHTING, zóo erg met nte te leggen rk gezet heeft, dat de ANTI-v, waar God-bben gesticht.

rk: ziet ge nu an barbaar n iets als: lee- Het wil hier smde.

eggen, dat die on bidden, dat te-vergadering, e slechte mon-ft af van hun n daarin. Hij t in sommigen , tot op zekere Maar hij pro-orgen, wel, Hij sticht ge-ROOREN, waar es, en uw op-zondagmorgen Corinthe den i tijd voor een moet ook de n weg te gaan eens naar mij, noot" ik wel i uw tong stil, t heb ook wel ik in de VER-r vijf woorden an tienduizend meer hou-vast sch, maar hóó-t des Geestes.

ze bij ons vandaal. Hij zegt: a ja sprak er testament (den n. Daar staat n Corinthe zoo t het rondweg:

Daar zegt de profeten en de Jeruzalem. De aanstaande lie-el-de-linie. Hij En als Jesaja zelf het woord, dat wij kleine menschen? Wij nan, zeggen ze, cent geen vrij-geen begrippen der-zijn-ruimte-is bij dien man Bij hem is het en beetje, daar spreekt Jesaja:

het is niet waar. Ik preekte wel degelijk: ruimte, vrijheid, vergunning. Maar dan de ruimte der vrije genade, en de vergunning van wie uit genade verlost is, en dan zelf terugrijpt naar de wet des Heeren. Maar naar dat echte evangelie hebt gij niet willen luisteren. En nu komen straks de vreemde soldaten hier. Binnenkort. Dan staat hier op het tempelplein een assyrisch korpuraaltje de lakens uit te deelen, kijk hem met de zweep slaan: gebod op gebod. Dan komt hier een buitenlandsch officier u kommandeeren: regel op regel. Dan komt hier de Rijkscommissaris van Groot-Asia, om bij u, Abrahams zaad, te dicteeren paragraaf A, B, C, en-zoo-voort van de Rijksverordeningen voor de Bezette Gebieden. Dan zal in en door die „vreemde" taal, van zoo'n „barbaar", zoo'n „buitenlander", J a h w e z e l f, dien gij in ZIJN geschenk van evangelische vrijheid, en in ZIJN evangelie verworpen hebt, u toespreken, en kapittelen. Dan zal in dat vreemde taaltje van zoo'n korpuraaltje, die uw jongens naar den arbeids-inzet stuurt, en in dat barbaarsche koeterwaalsch van dien S.D.-officier in de uitheemsche uniform, en in de vreemde taal van het Assyrische Rijkscommissariaat en van de Jeruzalemsche „Kommandantur" God zelf u tuchtigen. Hij zal dan kommandeeren, en u doen zien, dat wie aan ZIJN vrijheid tornt, d.i. aan ZIJN evangelie, en DAT niet meer laat HOOREN aan de kerk-menschen, als vrijheid verbeurt, en tenslotte zich krommen moet onder de taal van den vreemde, aan wien ge geen band hebt, wiens blind-middel anderen blindt, maar niet u, o taal-wacht der hebreuwsche profetie, o taal-schut der evangelische psalmen van David en der boeken van Mozes.

Maar waarom is nu die Paulus zoo ijselijk? Wel, omdat hij zeggen durft: die broeder, die zoo mooi (misschien) bidden kan, en die zuster, die in haar extase zoo heel-en-al buiten-zinnen-raakt, die krigen van God BINNEN de kerk eenzelfde functie als die S.D.-ers van Assyrië, die geuniformde slaven-ronselaars, die in Jesaja's dagen kwamen afsterven op het tempelplein van Salomo van BUITEN de kerk. Hun functie is: ont-blinden. Bestaande en bevolen banden doorknippen. De kerk berooven van het hooren van haar eigen communicatiemiddel: het Woord. Wie Salomo niet trouw bleef in den inhoud van zijn psalmen en van zijn evangelische wijsheid, die kan, nadat Salomo's Meerdere verschenen is, en door Paulus gepredikt is, niet straffeloos het blind-middel der HOOR-BARE prediking van het Woord Gods aan de vergaderde kerk onthouden. Hij mag een bekeerd man zijn — Paulus blijft daar af, maar hij is op Zondag-m o r g e n een „vreemde" tong, en spreekt met een „barbaarsche" lip en voert een „andere" taal. Hij is individualist. Hij ontbindt. Hij VERGADERT niet met Christus. DUS VERSTROOIT HIJ. Dat heeft Christus zelf gezegd. Die Assyriërs verstrooiden toch óók de kerk? Wat is de babylonische ballingschap anders geweest dan kerk-verstrooiing? Welnu, nog vandaag zegt Paulus, verstróóit een ieder, die aan de kerk, vergaderd zijnde, haar blind-middel ontrooft. Vreemden klimmen „van elders" in.

En dat is, konkreet gezegd, de vloek der barthianen, die vandaag heel een hervormde kerk verstrooien, van uit hun katheders en met hun geschriften. Ze weten veel van pathos; en ze kwamen dan ook tenslotte — met ijzeren consequentie — terecht bij „het spel". Maar met al hun mooie woorden, en hun voor geen mensch meer te volgen gedachtensprongen in de theorieën, die ze voeren, hebben ze het vertrouwen en den eerbied der geloovigen voor de goddelijke werkzaamheid en kracht van het gepredikte Woord weggenomen. Ze hebben 't zelf eigenlijk zoo gezegd: de gestalte van het Woord staat paradox tegenover zijn gehalte: wat men als theoloog en als prediker zeggen kan, dat is „vreemd" aan God zelf.

Als Paulus de lievelingen der corintheische kerk naast de S.D.-ers van Assyrië zet, dan worden wij ge-waarschuwd. Dan gaan we niet alleen ons keeren tegen alle barthianisme, in universiteit, of onderwijzers-vereeniging, of C.N.V., of ter conferentie, Oudestraat 6, waar men de jeugd wil „helpen" met de leer der onhistoricitet van de effecten van Gods Woord, maar dan worden ook wij zelf doodsbenauwd voor alle individualisme, voor alle weiden-van-ons-zelf, voor alle spreken, waarbij wij met-ons-zelf-op-den-loop-gaan, en niet meer onzen geest in de macht hebben en onder controle. Geestelijke dronkenschap is gevaarlijker dan de andere: de laatste wekt nog walging als (zooals Jesaja in zijn strafrede-van-zooeven zegt) geen plekje op tafel meer schoon is. Maar de eerste betoovert soms heel een gemeente: straks staat ze te gápen met open mond naar een „pronkjuweel-des-Geesten", dat zóómaar vertrouwd wordt, d.w.z. normatief verklaard, omdat het buiten-models is, d.w.z. zich aan elke toetsing-naar-de-gescreven-norm onttrekt.

Maar als de Geest Gods zich niet schaamt, zijn werk door ons te laten verifieeren uit zijn geschreven WOORD, dat straks hoorbaar worden wil, dan moeten wij ons schamen, als wij de mogelijkheid der verificatie van het werk van den Geest gaan loochenen.

Dan toch worden lievelingen-der-kerk door ons geheeten zij, van wie de Geest door Paulus-Jesaja zegt: ze zijn de vijfde colonne van den Antichrist, die de spraak der kerk verwacht, om de spraak der U.N.E.S.C.O. met behulp der kerk oecumenischen ingang te bezorgen. K. S.

DEWIJL DE TIJD KORT IS

„Laten we gerust maar minder tijd gaan besteden aan dat onderling gekijf en getwist. Ik hoop op en bid om vereeniging — maar als „het" niet wil, omdat „men" niet wil, dan u niet laten ophouden. De tijd is kort"...

N(awijn) in „De Bazuin" 2 Jan. 1948.

„Onderling gekijf en getwist" — alzoo qualificeert de Hoofdredacteur van „De Bazuin" de kwestie, die er ligt tusschen zijn kerkgemeenschap en de Gereformeerde Kerken, die een rechts-kwestie is!

Ik dacht een oogenblik aan den onrechtvaardigen rechter, waarvan de Heere Jezus Christus eens sprak in de gelijkenis. Stelt u niet voor, dat deze rechter, dien de weduwe zonder ophouden máánde om recht, op een gegeven oogenblik tegen dat vrouwtje zou hebben gezegd: „Laten we gerust maar minder tijd gaan besteden aan dat onderling gekijf en getwist... De tijd is kort!"

Welnu, zoo staan de zaken hier! Er is „récht gesproken".

Niet door een burgerlijke overheid, die slechts die n a r e s van God is, maar door een Synode van Kerken, vanwege het Jeruzalem, dat Boven is, waar de stoelen van het gericht, de stoelen van het huis van David staan; dat was anno Domini 1944 de rechterstoel van onzen Heere Jezus Christus. Vanaf die Rechterstoelen, die in het eigen Huis des Heeren staan, zijn ambts-dragers der Kerk in hun ambten geschorst, uit hun ambten ontzet. Onder de beschuldiging van openbare scheurmaking, overtreding van het vijfde en negende gebod, valsche leer of ketterij, alzoo wegens openbare grove zonden in een gemeen lidmaat der kerk der afsnijding waardig.

De voor God en Zijn heilige Gemeente aldus veroordeelden en gevonnissten hebben in het geloof, dat deze veroordeelingen en vonnissen in den hemel niet bondig waren sindsdien zich van deze vonnissen vrij-gemaakt.

En heel hun strijd tegen de gemeenschap, die hen uit de heilige bediening bande, is één doeleeren over het onrecht in God's Huys allengskens inghebracht, één roepen om récht geweest.

En thans klinkt uit den kring der Rechters, die gelukkig nog steeds aan het begane onrecht herinnerd worden, de opwekking: „Laten we gerust maar minder tijd gaan besteden aan dat onderling gekijf en getwist".

Of is de rechtszaak, die er ligt tusschen H. M. de Koningin en diverse landverraders soms ook „onderling gekijf en getwist"? Indien ja, dan verdiende Hare Majesteit door een „Acte van Veriatinghe" ge-

BRIEVEN VAN DE REIS.

NOGMAALS: DE BELANGSTELLING VAN DR. H. N. RIDDERBOS.

We hebben iets verteld over de door dr. H. N. Ridderbos getoonde belangstelling. Hij komt op dit verhaal nog terug en merkt dan op, dat we „retireerden". Reden: we constateerden, dat het californische stuk door ons niet eerder gezien was dan toen dr. Ridderbos het kwam uitbreiden op de tafel der Una Sancta hier in Nederland, en het ook niet hadden geïnspireerd, direct noch indirect. Daaruit concludeert hij nu: K. S. retireert. Wij concludeeren uit alles: H. N. R. insinueert. Het ging er niet om, of we dit stukje goed vonden of niet, doch of het een middel geweest was voor ons om onze zaak te verdedigen. Zóó was het probleemje gesteld door dr. H. N. R. 't Wordt weer verschoven; en zoo laat dr. R. me toch weer zeggen, wat hij me wil laten gezegd hebben.

Wil nu dr. R. evenwel weten of onze „missie" faalde, dan moet hij nauwkeurige verslagen overleggen van wat wij, niet over K. S., doch over J. R. en zijn synode hebben gezegd. Dat was openbaar.

We hebben verteld van wat in de Acta van dr. R.'s synode publiek te lezen staat. En aan het eind publiek gevraagd, of we personen dan wel zaken hadden behandeld. Antwoord: zaken. We hebben niet eens van dat „varken" verteld, dat „zwart" is gehangen, in Utrecht.

En nu doet dr. H. N. R. nog een pathetisch beroep op de vrijgemaakten, om nu eens ronduit (!) te vertellen, of ze 't daar nu mee eens zijn? Wáármee? Wel,

strafte en over de grenzen gejaagd te worden, omdat ze dan Haar ambt en Haar zwaard misbruikt, Haar politiemacht en Haar gevangnissen voor het mishandelen van menschen, met wie Zij „onderlinge kibbelarijtjes" heeft.

De Hoofdredacteur van „De Bazuin" hoopt op en bidt om vereeniging.

Maar wij willen hem er aan herinneren, dat Gods Woord zegt: „Die zijn oor afwendt van de wet te hooren, diens gebed zelfs zal een gruwel zijn", Spr. 28:9. En zoolang het onrecht, in het eigen Huis des HEEREN begaan, niet wordt weggenomen, zoo lang zal het gebed om eenheid, niet verhoord worden, niet tot een voordeel, maar tot een oordeel zijn.

Voorts: wie bidt, die spreke concreet. Dat gebeurde althans nog anno Domini 1944. Toen werd er concreet beschuldigd, veroordeeld, gevonnisst.

Thans schrijft de Hoofdredacteur van „De Bazuin" zoo vaag als het maar kan: „Als „het" niet wil, omdat „men" niet wil, dan u niet laten ophouden".

Bedoelt N., dat de vrijgemaakten niet willen? Indien ja, dan is dat een kapitale vergissing!

Want zij hebben in de Acte van Vrijmaking opnieuw voor Gods aangezicht beloofd te willen vereenigd zijn met elke op Gods Woord gegronde vergadering.

En de HEERE weet, dat hun hart daarin oprecht is voor Hem!

Temeer: omdat de tijd voorts kort is. Voor ons.

En voor de gemeenschap, waarin „De Bazuin" verschijnt.

De Rechter staat voor de deur!

De Rechter!

Die blijkens Jesaja 59 zich schrikkelijk vertoort, als er in de Kerk „niemand is, die voor de gerechtigheid roept en niemand, die voor de waarheid in het gericht zich begeeft".

Als dat onrecht eens werd weggedaan...!

„Dan zal, als gij roept, de HEERE antwoorden en zal, als gij krijt, Hij zeggen: zie, hier ben Ik! Als gij uit uw midden wegdoet het juk, het uitsteken van den vinger en het spreken van onge-rechtigheid".

Prof. Dr J. Ridderbos teekent bij deze woorden van Jes. 58:9 aan:

„Eerst weer de eisch om weg te doen het juk der verdrukking.

Daarnaast wordt thans nog genoemd het „uitsteken van den vinger", een gebaar van beschimping... En voorts het „spreken van slechtheid", waarbij wel aan lasteren enz. zal zijn te denken."

Als dat vóór de haastende komst des HEEREN gebeuren mocht!

De tenten der Vrijgemaakten zouden weergalmen van hulp en heil, hun aangebracht.

Onze ziel háákt naar den vrede.

Maar naar den vrede Góds!

D. E. C.

hiermee: K. S. stelt zich zelf voor als „groot patriot", afgezet door synode onder leiding van landverraders. Deze voorstelling komt „uit de koker van K. S. en de zijnen en uit geen enkele bron". Dit vooreerst. En ten tweede: met de artikelen van dr. H. H. Kuyper had de zaak evenmin iets te maken als met de adviezen van den heer A. Janse. Dit is wel de hoofdzak, die overblijft, nadat men de bewerkjes van H. N. R. omtrent wat K. S. nooit zelf geschreven heeft, heeft geamoveerd.

Welnu: uit de koker van K. S. en de zijnen komt zeker en gewis de klacht, dat dr. H. H. Kuyper en dr. V. Hepp zich ten aanzien van de synodebesluiten van 1936 (inzake N.S.B.) slecht hebben gedragen. Maar begrijpt dr. R. wel, waar het hier over loopt? In DIT verband gaat het ons niet om den inhoud der droeve Heraut-citaten van dr. H. H. K. in oorlogsdagen, en ook niet om den eigenlijken inhoud der al even droeve Credo-citaten van dr. V. Hepp.

Als wij het over de SYNODES hebben, wel, dan behoort dr. H. N. R. geen californische krantjes te citeeren waarmee ik niets te maken heb. Laat hem dan aanhalen onze officiële stukken. In de schorsingsdagen heb ik geschreven, en de Heer H. J. Kouwenhoven, een kind Gods, dien dr. H. N. Ridderbos durfde schorsen omdat hij mij hielp te laten drukken in bezettingstijd, bracht het onder de menschen ter wille van de waarheid, dat óók de heeren Kuyper en Hepp tegen de synodebesluiten van 1936 ingingen, heimelijk, hoewel het officieel later in de synode besproken is, en ook wel publiek, en dat dát maar getolereerd werd, maar dat, toen K. S. tegen synodebesluiten inging, nog wel met instemming Hepp inzake Voetius citeerende, K. S. er uit moest, onder het drijven van deze heeren zelf, en met behulp van dr. J. Ridderbos, die zijn nederlaag zag beginnen toen hij dr. H. H. K. hielp triumpfeeren.

Die brochures nu, gevolgd door die van anderen, zijn verspreid. Ook in Amerika. Ze waren daar gelezen eer ik er kwam. En ze wisten dus zeer goed, dat men in Nederland de n é é n e n k e e r Kuyper-